

Krvaví elfové: setting

Všichni přeživší seděli a hleděli jeden na druhého. Co se bude dít teď? Mají se přihnat k portálu a pomoci, byť jen troškou, v obraně? Nikomu se nechtělo bez jediné špetky síly bojovat, byli by pobiti jako psi. A to se až doposud hrdým elfům nikdy nestalo a ona představa se jim ani trochu nelíbila. Náhle jako by všechny pohladil lehký vánek, většina z nich znervózňela. Jedenelf ale věděl, o co jde. Alastorovi se rozzářila tvář úsměvem. Jak jsme mohli zapomenout na náš výtvor? Vstal a začal pobízet všechny sedící aby udělali totéž. Musíme vyrazit a zachránit naši poslední naději. Máme přeci ještě naše zřídlo, o kterém Kael'thas neví. Všem to náhle došlo, ale všem to usměv na tvářích vykouzlit nedokázalo. Ztráta většiny přátel byla stále ještě čerstvá a všichni byli dost unaveni z kopání hrobů. Nakonec se Theron rozhodl, že se opravdu vydají k zřídlu a pokusí se z něj načerpat sílu. Třeba je cestou napadne nějaký plán.

Po dvou dnech cesty se většina elfů cítila mnohem lépe, jak se blížili k svému tajně schovanému zřídlu, cítili jeho moc a všem to pomohlo na chvílku zapomenout na hrůzy dnů předchozích. Představa toho, že mají ještě malý kus naděje, který jim snad nikdo nevezme. Byli necelou hodinu od zřídla a Alastor s Theronem nechali skupinu zastavit. Něco není, jak má být. Pocit, který cítili všichni, byl jiný, než na který byli zvyklí. Tohle není jen jejich zřídlo. Jako kdyby to bylo něco víc. Nikdo to nevyslovil nahlas, ale cítili to všichni. Zřídlo se zdálo být silnější než kdy dřív a jako by je všechny přitahovalo. „Je to možné?“ zeptal se jeden z krvavých mágů. Odpovědi se však nedočkal. Po chvílce ticha Theron promluvil a řekl, že to zjistí jedině tím, že ke zřídlu půjdou i kdyby to měla být další past toho proradného prince. Tentokrát se nenechají tak lehce podvést. Všichni jako jeden vytáhli své zahnuté meče a začali se blížit ke zřídlu. Až teď si Lor'themar Theron uvědomil, že v přeživší skupině byli sami výše postavení nebo silně magicky založení krvaví elfové. Všichni slabší nebo méně aktivní byli teď mrtví. Rozhlédl se kolem a viděl, jak jeho malá skupina dokonale postupuje, nemusel dávat žádné rozkazy, žádné pokyny, oni byli ti nejlepší. Jediní kdo přežili, to oni vždy dávali rozkazy ostatním, to oni byli tvůrci taktiky a všeho rozhodování. Nyní sami utvořili dokonalou formaci a Lor'themar Theron se pouze díval, jak jeden druhého zaštitují a brání i další za sebou. Jak je to ale možné, když jim jejich síla byla sebrána? Sám pohlédl na svou ruku a pokusil se o symbol ochrany. Bílá, až zelenkáva aura obklopila jeho tělo. Když zvedl hlavu, viděl že již všichni jeho muži jsou chráněni podobnou září. Některým již v ruce pláli kouzelné dlouhé meče, jiným ohromné bílé koule. Vždyť ale nikdo z nich nečerpá sílu ze zřídla? To si nikdo nedovolil, nevěděli, zda je studna v moci proradného Kael'thase. Vytřepal myšlenky na onu moc z hlavy a rozhodl se je řešit až potom. Pokud nějaké potom bude. Věděli, že za chvílku uvidí zřídlo, všichni podvědomě přidali, přehoupli se přes vrcholek. Nikdo se nedal odradit tím, co viděl. Pokračovali sebevědomě, spíše již fanaticky dál. Postava v dlouhém černém plášti, skoro stejně vysoká jako Krvaví elfové, možná trošku vyšší, a menší postava v zlaté zbroji s mnoha koženými pásky, se skláněli nad zřídlem a z rukou jim proudila síla a moc přímo do zřídla. Menšímu krvavému elfovi, jako kdyby jim z oka vypadl, z rukou dokonale čistých a bez jediného mozolu prýštila čistě modrá záře a plnila studnu, až se zdálo, že začne přetékat. Muži v plášti tekla skrz dlouhé, až kostnaté prsty, spíše připomínající pařáty zakončené zažloutlými nehezkými drápy, čistě purpurová záře a mísila se s modrou září jeho kolegy. Nenechali se vyvést z míry ani krvavými elfy, kteří se na ně vrhli ve vražedném sestavení. Krvaví elfové se na dvojici hnali stále stejně rychle, neslyšně, stále se stejným úmyslem oba troufalce rozsekat na cucky. Jen si přáli, aby jeden z nich byl Kael'thas a oni se mohli pomstít. Když již byli útočníci na dva kroky od dvojice sklánějící se nad studní a byli natolik pyšní na svou zručnost zaskočit nepřítele právě ve chvíli kdy si jich

nevšiml a nestihl ani zareagovat, si všichni připravili útočná kouzla a pozvedli zbraně k smrtelnému útoku. Ani ne náhle ani nijak rychle, prostě jakoby znaveně se zvedla ruka, natolik podobná ještěří, zpod černého pláště. Jako kdyby se zastavil čas, ztuhly všichni krvaví elfové ve svém pohybu, někteří byli zastaveni ve skoku a vyseli ve vzduchu jak ozdoby, které se chystáte pověsit na vánoční stromeček. Ani jediné kouzlo nevyhlédlo z elfích připravených dlaní, ani jediné meč se od té chvíle nepohnul. Kožnatá ruka se vrátila do svého původního postavení v magickém obrazci a dále spřádala kouzlo. Elfové stále zůstali jak přimražení a jen oči jim těkali sem a tam ve snaze hledat odpověď na to, co se děje. Po chvilce se přestali pokoušet cokoliv udělat s magickými pouty a ani nevyhledávali kontakt s ostatními. Jen sledovali onu tajemnou dvojici, co provádí s jejich zřídlem. Zdálo se, že již budou mít kouzlo hotovo, protože se ze studny začalo šířit modré světlo. Voda, jenž sahala až k okrajům, vřela a pára z ní pomalu stoupala vzhůru. Elfové co byli nejbližší cítili, jak se výrazně oteplilo a začali se potit. Kapky potu nejbližších začaly pomalu stékat na zem. Všichni jako jeden sledovali, jak se ze studny pomalu začalo něco vynořovat, nebylo to veliké, nebylo to však ani malé, chvilku to bylo tuhle a chvilku zase támhle, hrálo to všemi barvami. Jako by se to mihotalo a hrálo si to s místem, kde se to nacházelo. Všichni elfové bylo ohromeni silou, která z onoho předmětu vystupovala. Již se to celé nacházelo nad hladinou, alespoň to tak chvilkami vypadlo. V tu chvíli elf ve zlaté zbroji vytrhl ruce z kouzla a chytil onen oválný, až vejčitý předmět do dlaní. Všichni z přítomných viděli neuvěřitelnou radost onoho elfa a všimli si dokonce, že se mu začali koulet slzy jako drahokamy po tvářích. Nyní, když se většina elfů zahleděla do jeho tváře, si uvědomili, že to není vznešený ani krvaví elf. Jeho oči byly jiné, neměli barvu tekutého stříbra, nebyli ani čistě smaragdové jak u některých výjimek. Jeho oči byli tvořeny duhou a jakoby připomínali ještěří. Podivín ve zlaté zbroji povstal a bylo znát, že již klečí dlouho. Decentně se uklonil k stále zahalenému, když teď už většina pochybovala, že by to mohl být elf, a jeho postava se rozmihotala v barvách duhy a s decentním prasknutím zmizela i s oním předmětem. Nyní se zvedla i vysoká postava v černém plášti a pomalu se začala odbelhávat pryč od krvavých elfů. Vypadalo to, jako že je ona postava velice nemocná, nebo spíše smrtelně unavená. Když byla na několik kroků daleko a muž si byl jistý tím, že ho nezraní žádná zbraň ze ztuhlých útočníků, opět pozvedl svou ruku a všichni elfové se sesypali na zem. Zahalený se usadil na povalený kmen a vyčkával. Několik prvních elfů se zvedlo ze země a opět se chopili svých zbraní a mířili jimi na zahalenou postavu. Když se jim však povedlo prohlédnout šero temné kápě, sklápěli své zbraně ne pod mocí nebo donucením, ale spíše se studem. Nikdo však nevěděl proč. Všichni elfové již stáli před zahalenou postavou a mlčky ji sledovali, nikdo se neodvážil promluvit, ne ze strachu, ani ne že by to nešlo, ale spíše kvůli jakési úctě k osobě, na kterou nyní všichni shlíželi. Cítili její moc, její... Kápě se pomalu svezla do týla pomocí kostnaté ruky pokryté jemnými šupinkami, které se ve slunci jemně rudě leskli. Dlouhé šedivé vlasy se rozlily onomu muži kolem hlavy a nyní na všechny elfy shlížel obličej podobný elfovi, ale bledý až bílý, spíše jako kdyby byl onen elf již tak čtrnáct dní po smrti. Nedalo se říci, že byl nějak nehezký, spíše majestátný pro takovou postavu. Nad ohromným orlím nosem byli dvě pronikavé hluboko posazené oči, které zkoumali jednoho elfa po druhém. Opět to nebyli oči elfa ani žádného tvora, kterého by elfové potkali. Jeho zorničky byly krvavě rudé a čišila z nich neuvěřitelná moudrost, síla a nepředstavitelné stáří. Nutilo to většinu elfů sklopit zrak k zemi. Jako posledního elfa našel zrak Lor'themar Theronu, ten však jako jediné neuhnul před spalujícím pohledem a zrak nesklopil, ale zato padnul na kolena a pronesl slova, která přiměla všechny elfy aby učinili totéž. „*Odpusť starší, že jsme se opovážili na tebe vytáhnout zbraně, netušili jsme, že...*“ byl utnut pohybem ruky a vlídným úsměvem. „*Jsem rád, že jste se sem dostali alespoň vy. Je mi líto, že jsem vás nestihl zachránit všechny. Věci se dali příliš rychle do pohybu a je příliš*

mnoho práce. To zřídlo bylo vaše práce?“ Lor'themar Theronův pohyb hlavy dal jasně najevo, že ano. „Děkuji vám, vidím, že se konečně našel někdo, kdo je chopen dokončit mé činy. To, co jste viděli, bylo dračí vejce z modré letky, které jsem před časem..“ poprvé za tu chvíli, kdy muž mluvil, byla znát v jeho pevném a rázném hlase, který by nikdo od takto vypadajícího muže nikdy nečekal, nejistota a muži přelétl tmavý mrak přes obličej, „...ukryl před zkázou. Nyní je čas, aby se karta obrátila. Čas poznamenal nejen mě, ale i mou paměť, a já nedokáži najít všechna schovaná vejce, jak vidím vy to zvládáte docela s přehledem. Pomůžete mi?“ Nečekal na odpověď dlouho. „Samozřejmě, starší, že ti pomůžeme.“ Jeden z krvavých elfů povstal a za otázku, kterou vynesl, si vysloužil káravý pohled Lor'themar Theron. Když ho opět předběhl rázný hlas zahaleného muže. „Jen ho nech, má právo znát s kým se setkal, a je moje chyba, že jsem se nepředstavil. Mám mnoho jmen, vy byste mě mohli znát nejspíše pod jménem Korialstrasz, ale říkejte mi Krasus.“ Elfovi, který měl tuto otázku, se zbarvila tvář studem a opět poklekl. Dobře znal svou historii a věděl, že onen muž, před kterým nyní klečí je drak, drak který je druhem samotného aspektu života Alexstraszi.